

*Hoci ešte slovo nemám ani na jazyku,
ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať.
Obklopuješ ma spredu i zozadu
a kladieš na mňa svoju ruku. (Ž 139, 4-5)*

Drahá sestra, milý brácho,
rád vám píšem týchto pár riadkov, aj keď asi nemáte radi dlhé listy :). Predsa len sa chcem s vami podeliť s niečím, čo je pre mňa veľmi dôležité.

Verím, že ste už zažili chvíľu, keď ste mohli pri niekom v dôvere spočinúť a radosť z toho, že niekomu na vás veľmi záleží. Je to súčasť lásky a priateľstva. S nimi sú však často spojené aj veľké sklamania, ktoré bolia a zneisťujú. Vtedy sa môže zdať, že láska a priateľstvo sú iba ilúziou. Zrazu zistíme, že človek dokáže zradiť, zaprieť a ublížiť. **Má potom zmysel túžiť po vernej láske a trvalom priateľstve? Sú vôbec uskutočniteľné?**

Bol som päťročný, keď sa moji rodičia rozvádzali. Neviem, čo sa vtedy stalo. Viem len, že som tomu vôbec nerozumel. Chcel som ich vidieť spolu. Zdalo sa mi to ako najlepšia vec na svete. Ale fakt rozvodu bol neúprosný. V tom čase som začal miništrovať. Boli sme dobrá partia, mal som šťastie na dobrých kňazov a počul som od nich veľa príhovorov. Veľa som počúval, že Boh je dobrý a mocný; že chce dobro aj pre mňa. Rozhodol som sa, že sa za mojich rodičov budem denne modliť. Túžil som, aby opäť k sebe našli cestu.

Prešlo niekoľko rokov a po zábleskoch nádeje som postupne zisťoval, že je to príliš ťažká vec. Moji rodičia mali svoje svety, ktoré sa zdali už nespojiteľné. A potom sa to stalo. Boli opäť spolu. Mal som šesťnásť. Aj keď som nerozumel, ako sa to stalo, vedel som, že okrem veľkej Božej milosti bola nevyhnutne potrebná jedna vec – vzájomná vernosť mojich rodičov aj v čase rozdelenia. Počas neho ubehlo tisíce bolestivých dní ich samoty a sklamania. Možno sa tisíc ráz pýtali, aký zmysel má ich vernosť. To, že išli ďalej, však bolo aj pre mňa životne dôležité.

Keď som sa začal pripravovať na kňazstvo, stále viac som počúval o Božej vernosti v ľudských dejinách. Fascinovali ma **príbehy o Božej iniciatíve lásky** aj vtedy, keď ho človek sklamal: po prvom hriechu prisľubuje Mesiaša, po nevere posielal prorokov s pozvaním k obráteniu, odpúšťa prostitútke, vchádza do domu mýtnika, zradcu nazýva priateľom, odpúšťa v najväčšom utrpení. Jednoducho miluje bez obchodného nároku na „spätnú väzbu“. A takáto verná láska premieňa srdcia ľudí: Zachejovo, Petrovo, srdce Márie Magdalény, lotra na kríži, rímskeho stotníka.

Raz sa Ježiš svojich učeníkov spýtal: „Ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať?“ (Mt 5,46). Nebola to výčitka, ale výzva. **Milovať vtedy, keď sa nám naspäť dostáva láska v rovnakej miere, je bežná ľudská túžba.** Často ju vnímame cez pocity. Ak mi je s niekým dobre a pokiaľ mi prináša nejaké dobro, mám ho rád. **Čo ale vtedy, keď sa už pri tom druhom necítim dobre?** Alebo keď mi dokonca začne ubližovať. Myslíte, že sa to môže stať? A nemáte pred tým strach?

Ktosi raz krásne povedal, že **meno lásky v čase je vernosť. Boh miluje takouto vernou láskou.** Iba pri ňom môžeme postúpiť o stupeň vyššie v chápaní lásky.

ČISTOTA – ZÁKLAD VERNOSTI

Keď sa muž a žena rozhodnú vstúpiť do manželstva, môžu ich k tomu viesť aj sebecké dôvody. Keď sa rozhodnú milovať toho druhého v dobrom aj zlom, v šťastí aj v nešťastí, v zdraví aj v chorobe, v porozumení aj pri nedorozumeniach, v nadšení aj v sklamaní, v hojnosti aj v biede, prosto VŽDY, vtedy sa ich manželstvo stáva znamením Božej lásky. Vernej a neúnavnej. Stáva sa sviatosťou.

Myslíte, že sa dá žiť takáto láska? Áno, ak vstúpime do školy Božej vernosti. **Vernosť dáva láske „misijný“ rozmer, rozmer zápasu o druhého človeka. Vernosť chráni lásku pred povrchnosťou.** Láskou totiž vieme nazvať aj vlastné sebecké. Milujem niekoho, ale zároveň by som chcel od neho príliš veľa, dokonca niečo, čo mi nepatrí. A keď to nedostávam, zažívam hnev a sklamanie. To nie je pravá láska. **Pravá láska miluje bez obchodovania. Aj keď to niekedy bolí.**

„Pravá láska bolí. Vždy musí bolieť,“ hovorievala Matka Tereza. **Vidieť lásku takto, na to sú potrebné čisté oči.** Oči, ktoré nevidia druhého ako objekt záujmu. Preto je čistota spojená aj so sebazáporom, s čakáním, odriekaním. To všetko je cesta k Božiemu milovaniu. K láske, ktorá nekončí, keď končí dobrý pocit. K láske, ktorá nedáva iba preto, že môže dostať späť. K láske, ktorá sa teší iba z toho, že miluje.

Pri mojej službe rodinám som veľakrát od manželov počul, že prišla chvíľa, keď si povedali, že musia ísť ďalej, aj keď je to veľmi namáhavé. **Bolesť nie je príjemná a ťažko ju vieme spájať s láskou. Ale Ježišova vernosť až na kríž nám dáva istotu, že On vie o bolestiach nášho srdca.** O všetkom, čo by sme chceli vykričať vtedy, keď láska veľmi bolí. Preto žalmista Bohu vyznáva: „*Hoci ešte slovo nemám ani na jazyku, ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať. Obklopuješ ma spredu i zozadu a kladieš na mňa svoju ruku.*“ Dotyk Božej ruky dokáže uzdravovať a očisťovať.

Zakúsil to aj mladý kresťan, Nemec **Marcel Callo**, s ktorého životom sa môžete viac oboznámiť aj v ďalšej časti katechézy tohto mesiaca. Marcel sa vo svojich dvadsiatich rokoch veľmi zaľúbil do Marguerite, no city svojho srdca jej naplno vyjavil až po roku priateľstva. Z jeho zápiskov sa dozvedáme, že si nechcel zahrávať so srdcom dievčat. Vedel, že človek musí svoje srdce ovládať skôr, ako ho daruje druhému. Nakoniec v dráme koncentračného tábora dostal silu darovať celý svoj život. Niekoľko dní pred svojou smrťou vyznal: „**Našťastie je jeden Priateľ, ktorý ma ani na jediný okamih neopustí a ktorý ma dokáže udržať vzpriameného vo chvíľach biedy a úzkosti. S Ním sa dá zvládnuť všetko.**“

Počas mnohých kurzov prípravy na manželstvo som mal možnosť stretnúť stovky mladých ľudí, ktorí túžia po vernej láske. Som si istý, že táto túžba je aj vo vašom srdci. Ďakujem Bohu za túto skúsenosť. Je to stopa Jeho lásky v nás. V Tebe brat môj, aj v Tebe moja sestra. Aj vo mne. Preto si dokážeme rozumieť, aj keď príbehy našich pozemských rodičov môžu byť úplne rozdielne. Keď bol Marcel malý a pýtali sa ho, čím bude, zvykol odpovedať: „Budem apoštolom.“

Modlime sa, prosím, navzájom za seba, aby sme túžili byť apoštolmi Božej vernosti.

Váš starší brat
Roman Seko